

D ů v o d y:

Pro souzený případ není závažné, kdy nemovitost, zasažená vnučenou správou, byla odevzdána vnučenému správci nebo kdy odevzdání to bylo plně vykonáno a dokončeno, neboť odevzdání nemovitosti má podle § 109 ex. ř. význam jen pro posouzení, od které doby přechází na vnučeného správce oprávnění nakládati s výtěžky nemovitosti. V souzeném případě jde však o jinou otázku, totiž o to, zdali jest dlužník povinen vydati vnučenému správci ony výtěžky nemovitosti, které vybral v mezidobí od povolení vnučené správy až do odevzdání nebo do dokončení odevzdání nemovitosti vnučenému správci. Tu jest důležité ustanovení § 104 ex. ř., podle něhož jest pro pořadí uspokojovacího práva vymáhajícího věřitele při knihovně zapsaných nemovitostech rozhodující čas, kdy dojde knihovního soudu dožádání o výkon poznámky vnučené správy, anebo, byl-li knihovní soud i povolujícím soudem, čas podání návrhu na povolení vnučené správy (§ 29 knih. zák.). Z toho plyne, že vymáhající věřitel nabývá uspokojovacího práva v době uvedené v § 104 ex. ř., neboť, rozhodne-li ona doba o pořadí jeho uspokojovacího práva, pak musí tu již býti i uspokojovací právo samo, poněvadž je předpokladem pořadí. To platí ovšem tenkrát, jestliže vnučená správa byla povolena a usnesení o povolení vnučené správy nepozbude v rekursním řízení účinnosti, nýbrž nabude právní moci, neboť pak působí »ex tunc«. Je-li tomu tak, nebyl povinný oprávněn nakládati s výtěžky zasaženými vnučenou správou již od doby uvedené v § 104 ex. ř., poněvadž by tím zasahoval neoprávněně do uspokojovacího práva vymáhajícího věřitele, a jest proto povinen vybrané výtěžky vydati vnučené správě. Než ani o to nejde, poněvadž správce konkursní podstaty, který v této funkci vystupuje na místě dlužníka, převzal pachtovné 30.000 Kč, které složil pachtýř dne 18. března 1936 až po tom, když usnesení o povolení vnučené správy nabylo již právní moci. Usnesení to bylo doručeno správci konkursní podstaty dne 11. srpna 1935 a bylo potvrzeno usnesením vrchního soudu v Praze ze dne 14. ledna 1936, jež bylo doručeno účastníkům dne 28. ledna 1936, takže nabylo právní moci dne 5. února 1936. Nezáleží na tom, byl-li rekursu správce konkursní podstaty snad přiznán odkladací účinek, poněvadž to nic nemění na dlužníkově povinnosti vrátiti vybrané výtěžky, jak bylo vyloženo v rozhodnutí č. 12965 Sb. n. s. Poněvadž skutečnost, zda a kdy byl vnučený správce uveden od správy, není rozhodující, jest pro rozřešení otázky, o kterou jde, bezvýznamné vše to, co nastalo až po pravoplatnosti usnesení o povolení vnučené správy a co správce konkursní podstaty uvedl ve svém rekursu proti usnesení konkursního komisaře, když návrhu správce konkursní podstaty na zrušení exekuce nebylo vyhověno pravoplatným usnesením vrchního soudu v Praze.

Čís. 15807.

Podle předpisů vlád. nař. č. 251/1935 a č. 77/1936 Sb. z. a n. nelze odložit výkon vyjevovací přísahy podle § 70, odst. 3, konk. ř.

(Rozh. ze dne 10. února 1937, R I 1524/36.)

Prv ý s o u d zamítl návrh dlužníků, aby mu byl povolen podle předpisů vlád. nař. č. 251/1935 a 77/1936 Sb. z. a n. odklad výkonu vyjevovací přísahy podle § 70, odst. 3, konk. ř. Re k u r s n í s o u d uznal podle návrhu.

Ne j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Z ustanovení § 28, odst. 3, vlád. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n. a z ustanovení §§ 2, 4, odst. 2, 7, odst. 1, 8 a 10 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. plyne, že se vztahují jen na rozhodnutí soudu o návrhu věřitele na prohlášení konkursu na jmění nezaměstnaného dlužníka nebo na návrh tohoto dlužníka na odklad konkursu. Ustanovení ta jako výjimečná jest vykládati přísně a nelze je rozšiřovati na jiné případy, o nichž se v uvedených vládních nařízeních nemluví, tedy zejména ne na návrh věřitelky, učiněný podle § 70, odst. 3, konk. ř., aby dlužníkovi bylo uloženo vykonati vyjevovací přísahu.

Čís. 15808.

Lze zabaviti pohledávku sportovního spolku (klubu) za jiným takovým spolkem z důvodu odměny za závody (zápasy), k nimž má dojít v určité budoucí době.

(Rozh. ze dne 10. února 1937, R I 45/37.)

Prv ý s o u d povolil vymáhající věřitelce zajišťovací exekuci zabavením pohledávek, příslušejících povinnému sportovnímu klubu po 2.500 Kč za poddlužníky (jinými sportovními kluby) za zápasy, jež se měly konati 8. listopadu 1936 a dne 22. listopadu 1936. Re k u r s n í s o u d návrh zamítl, jsa názoru, že jde o pohledávky, které teprve v budoucnu vzniknou, totiž teprv, vykoná-li dlužník sám plnění jím přislíbené, tedy o pohledávky v době povolení exekuce ještě nejsou, jejichž zabavení není dovoleno.

Ne j y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Na peněžité pohledávky, pokud nejsou zvláštními předpisy vyňaty z exekuce, lze vésti exekuci, třebaže jsou podmíněné, časem doložené, sporné (rozh. č. 4090 Sb. n. s.) nebo závislé na vzájemném plnění (rozh. č. 9197 a 10587 Sb. n. s.). Jsou tudíž zabavitelné i pohledávky v době povolení exekuce ještě »nejsoucí«. Jen zvláštním jejich druhem jsou pohledávky, které mají anebo mohou vzniknouti z právních poměrů mezi právními poměry, co do oprávněnosti a závaznosti, i co do svého právního důvodu platně již založených, ale jež dosud plně nevznikly, protože nebyl ještě skutečně některý skutkový předpoklad, na němž jejich plný vznik jest podle zákona nebo smlouvy závislý. O takovou